

ԿԱՐ, ՉԿԱՐ ...

Կար չկար, ծի կռչի կար, ուր ծիսաբն ապրում էին
Տարդկանց բռնորդ զգացումներն ու արժեքները.
Տրամադրութիւնը, Տրամուրթիւնը, Գիտութիւնը ...
Եւ, ծիս բռնորդ նձան, նստել Սէրը:

Մի օր զգացուճներին լուր արուեց՝ որ կղզին
ուր որ է զրի քակ պիպի աւնցներ,
ուստի բռնորդ պարբաստեցին իրենց նաւակները
եւ իսկոյն ծեղնեցին:

Միայն Սէրը կամօցաւ սպասել ծիւցեւ վերջին վայրկեանը:

Երբ կղզին արդէն զտարի քակ աւնցնելու ետրին էր,
Սէրը որոշեց օգնութիւն խնդրել:

Տեսնելով, որ ծի շքեղ նաւի վրայ
իր ծօղով անցնում է Զարսպուրթիւնը, Սէրը ասաց.
«Զարսպուրթիւն, վերցրու ինձ քո հէպ»:

«Չեմ կարող», պարսպաւնեաց նրան Զարսպուրթիւնը,
«Նաւը լի է ոսկիով ու արծաթով եւ քո կամար
ապարտ քեզ չուներ»:

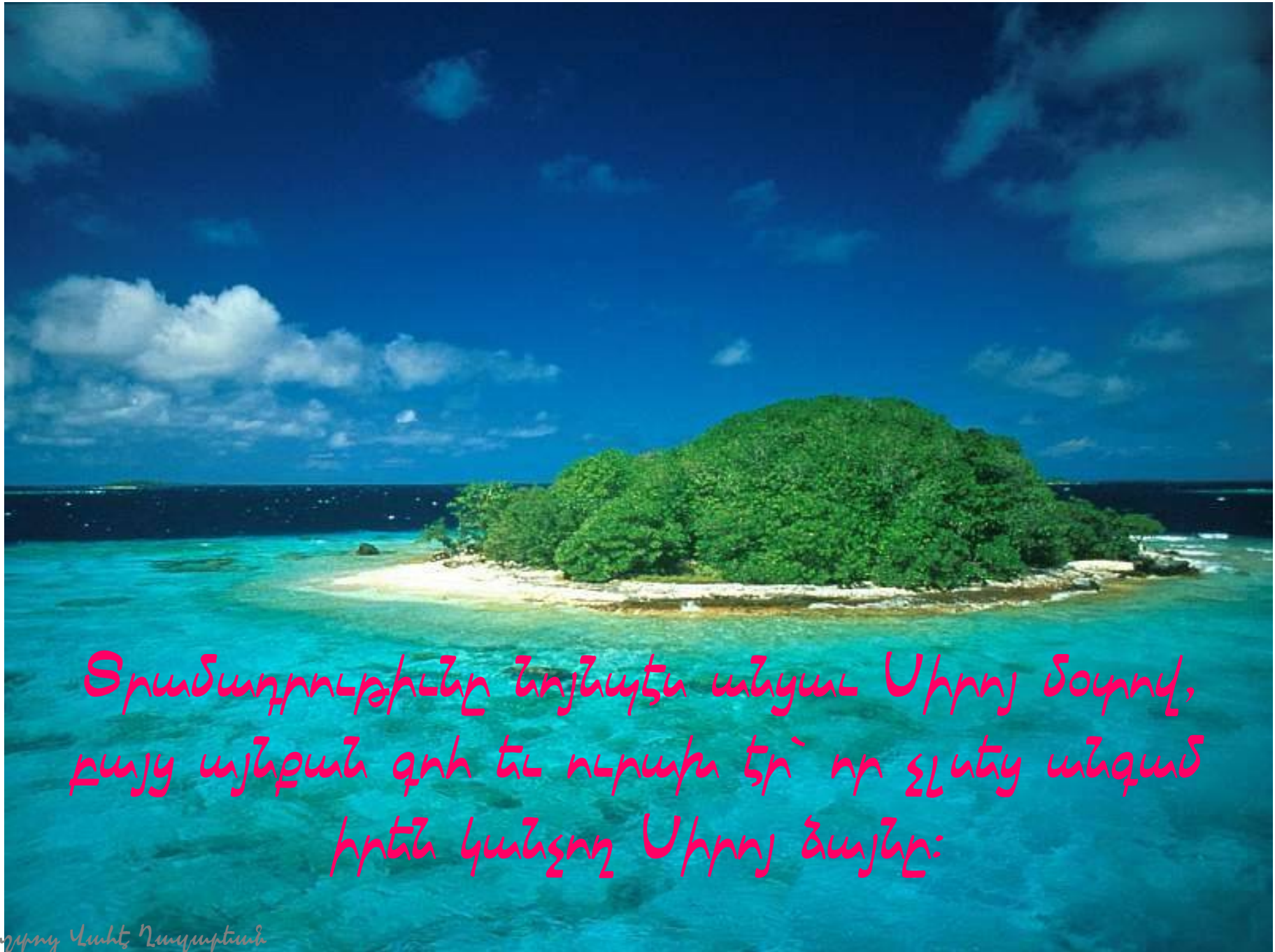
Յայնժամ Սէրը դիժեց Յպարպուրեանը,
որն իր կողքով անցնու՛մ էր ծի հոյակապ
առաջասրահա՛նաւի վրայ.

«Յպարպուրեա՛ն, ինչո՛րու՛մ է՛մ, վերցրու ի՛նձ քո հե՛տ»:

«Չե՛մ կարող օգնել քե՛զ, Սէր», պարտաւանդեց
Յպարպուրեա՛նը, «ի՛մ ծօղո՛ւ ամէն բան կարտա՛նալ է,
իսկ դու կարող ես խառնաշփոթ սրտի՛ծել այստե՛ղ»:

Յայնժամ Սէրը խնդրեց Տրպօււթաւնը.
«Տրպօււթիւն, խնդրու՛մ քեզ, վերցրու ինձ քո հէպ»:

«Ա՛հ, Սէր», հարաւայց Տրպօււթիւնը,
«շատ քիտուր քեզ քա կարիքն ունի՛մ ծիւղնակի ծնակու»:




Տրամադրութիւնը նշնայեաւ անցաւ Սիրոյ ծօղոյ,
բայց այնքան գոհ եւ ուրախ եր՝ որ ջլտեց անգամ
իրեն կանչող Սիրոյ ձայնը:

Յանկարծ, ածբողջովին անսպասելի կերպով,
ծի ձայն սուսց. «Ե՛կ, Սէր,
ես քեզ կը փանտօ՞ ի՞՞ծ հեպ»:

Մի ալեհետ ծերունի էր խօսողը:

Սէրն այնքան ուրախացաւ, որ ծռուցաւ հարցնել
ծերունու անունը: Երբ հասան ցածագը,
ծերունին ջսպատեց ու հեռացաւ:



Սէրը հասկացաւ՝ թէ որքան երախտագիտութիւն
էր պարզական այդ ծերունուն
եւ հարցոյց Գիտութեանը.

«Գիտութիւն, խնդրու՛մ ե՞՞ս առա՛ ինձ,
ն՛վ էր նա՞ որ օգնեց ինձ»:

«Ժամանակն էր», պարասրանեց Գիտութիւնը:

«ժամանակը», զարմացած հարցրեց Սէրը:
«Իսկ ինչո՞ւ ժամանակը օգնեց ինձ»:

Գիտութիւնը, իմաստութեամբ չի, պարասխանէր.

«Որովհետեւ ծիծառն ժամանակն է ընդունակ հասկանալու՝
թէ որքան կարեւոր է Սէրը կեանքում»: